

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 202.

Syvende Session.

59de Møde.

Tirsdagen den 19de Februar.

(Forsat)

Jørgensen (forts.): Man skal ikke nægte Folk at træde ud af den, naar det er deres Alvor; men paa den anden Side er det min Overbevisning, at man skal gjøre Friheden saa stor, som det vel er muligt. Lad det dog ikke allerede nu komme derhen, som senere maaskee Tiden vil føre med sig, at Friheden vil blive mere indskrænket. Man kan jo let tænke sig, at der kan komme Kirkeforsamlinger, eller hvad man nu vil kalde det, hvor Majoriteten kunde tage saadanne Beslutninger, der kunne drage til Folge, at de, der ere samvittighedsfulde og sandhedskjærlige, ikke kunde udholde Trykket eller Byrden af disse Bestemmelser, men at de maatte foretrække at gaae ud af Folketirken. Dette, mener jeg, kan tidsnok skee, og vi skulle derfor ikke nu tvinge de Egegyldige til at træde ud af Folketirken. Efter hele min Betragtning vilde det være meget uheldigt.

J. N. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand begyndte med at sige, at han var aldeles uenig med mig, men Alt, hvad han yttrede, viste, at han var fuldkommen enig med mig. Han sagde, at vi skulde sørge for, at Folk kunde blive ærlige, ja, det skulle vi ogsaa. Derfor siger ogsaa vor Grundlov: Du behøver ikke engang at skrive det, men Du kan sige til den Første den Bedste: Jeg hører ikke til Folketirken, naar man fordrer det og det af mig. Naar Folk gjøre det, saa ere de ærlige, og, uagtet de saaledes træde ud af Folketirken, have de i alle Maader de samme borgerlige Rettigheder

som vi Andre; men det er ikke ærligt at sige: Jeg hører til Folketirken, men jeg vil ikke følge Folketirkens Forrifter. Den samme Mangel paa Ærlighed vil ogsaa fremtræde, naar det skal gaae igjennem, at Folketirken skal være en Samling af alle forskjellige Troesbetjendelser. Jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand i, at Folketirken ikke er en kristelig, men verdenslig-geistlig Institution, men lad os tage for os en hvilkensomhelst Forening af Mennesker, og vi kunne ikke finde nogen, uden at den har sine Love, som de maae følge, der ville være i Foreningen. Det Samme er Tilfældet med Folketirken. Saa snart den, for at have saa talrige Medlemmer som muligt, slet ingen Love vil have, slet ingen Fordring stiller til sine Medlemmer, saa bliver den en Utting; thi, som sagt, enhver Forening maa have sine Love, som de maae opfylde, der ville være i den, og Andet har jeg ikke udtalt med Hensyn til Folketirken. Det er just, fordi jeg vil, at Folk skulle være ærlige, at jeg har udtalt mig, som jeg har gjort, og forsaavidt er jeg altsaa, som allerede bemærket, enig med den ærede Rigsdagsmand. Han har sagt, at det danske Folk var enigt om at ville have Folketirken, men saa er jo det danske Folk enigt, og hvortil behøves da den større Frihed? Jeg troer imidlertid, at det er langt fra, at det danske Folk er enigt i den Henseende; vi høre jo hver Dag tale om forskjellige Secter, der staae op den ene efter den anden og tage til i Styrke og Antal, og disse Samfund opstille Bestemmelser, som maae overholdes af Medlemmerne. Hvorfor skal da ikke ogsaa Folketirken have sine Love, som maae efterleves af dem, der ville vedblive at være i den? Folketirken har ikke noget af sin Anseelse at tabe, men den vil tabe sin sidste Rest af Anseelse, naar